

Kalibův zločin.

Obraz z podhoří. — Napsal: K. V. Rais.

"Tu máte trochu vůně," povídala směje se.

"Děkuji hezky," odpověděl. — "kam teď půjdeme?"

Zavedla jej ke dveřím chléva, a otevřevši, pojmenovala mu všechny krásy, jež velikými, vlhkými očima se na ně zahleděly.

"Chodíte ráda ke kravám?" — ptal se živě. Měl radost, že má zase o čem mluvit; pořádk se strachoval, že v řeči nadobro uvázně, že nastane chvíle, kdy nebude vědět kudy kam.

"Ráda, ale Manéa škaredí se hned, bojí se, aby jí něčeho neubýlo. Nemají nás tuze rádi — pro ten vojnemek."

"Já bych zas přála každému," — "To jste hodná," pravil měkce a sám nenadále chytil ji za ruku. Cítil, jak se všechna zachvěla, a pustil ji okamžitě.

"Vy jste se lekla," řekl rozehřív.

"Trochu."

"Zatřásla jste se, jako když na člověka smrt sáhne."

Neodpověděla a svítivěma očima hleděla přes dvůr do tmy.

Vojta stál za ní všecek zmaten, zabalen.

"Pojďte," promluvil náhle a jako by se mu nebylo stálo, vzala jej opět za ruku a vedla jej po zápi kolem stodoly na zahradu. — Staré stěpy třely tu do tmy jako obří kostry, poslední lupeny na snětech a listy po zemi ostře ševřily a šustily. Oblaha byla tmavá — dýchal z ní vlhký chlad.

"Nechtěl byste se trochu tulle podívat — to je naše pole — jen kousek — máme esku zrovna od zahrady."

Vojta sevrhl jí ruku, z níž proudivo mu horko do paží i do prsou. Tlapal ztěžka a nenulvil. Marně snažil se nějaký kouseček rozprávky zachytiti.

"Ale vy jste jako heran, ani nemluvíte," smála se.

"Co mám mluvit? Vždyť já nevím, co bych mluvil, nejsem člověk od řoří."

Šli zase mlčky. Cesta byla hrbojatá, vyzdělané koleje hluboké. — Suchá tráva šustila jim pod nohama a obilky rupaly a skřipaly.

"Poslonechjte, Kadličko, myslíte ještě na toho vojáka?" spustil, a slova těžce drala se mu z hrdla.

"Že mi vzpomínáte?" odpověděla prudce.

"Tak na něj nebudete čekat?"

"Už jsem vám povídala," dodala mrzutě.

"Že se hned zlobíte."

"Nezlobím se, ale nemluvíte o tom."

Kolem bylo hluboké ticho a temno na všech stranách. Vojta šel kolejíci, Karla po hrboletém středu. Náhle křivě tlápla a noha se jí smekla do dolíka; chytila se při tom za jeho rameno. V té chvíli chytil ji Kaliba velikou svojí rukou kolem boku a stiskl ji, až za jekla. Ani nevěděl, jak se stalo, že se toho odvážil.

Vytrhla se mu a odstoupila. — Slyšela, jak zhluboka supe. — Všechno se v něm chvělo, cítil, jak mu srdce bouří, a nebyl s to promluvit. Úzkostlivě čekal, že vybuchne Karla hněvem.

Ale to šla mlčky, trochu sklóněna. Po chvíli povídala klidně: "Vrátíme se, ráda bych vám ještě ukázala tu svou vejvahu."

Sel za ní sklóněna a neodpovídal. "Už zas nemluvíte," zasmála se a dlaní pleskla jej do širokých zad. "Jste jako medvěd," chtěla se divočeji, "i pojďte a nebručte!"

Bylo již k půlnoci, když se Kaliba se Smrčem vraceli z Vidovic. — Smrč celou cestu klopyřtal a do vousů si vrčel; Konopáč poslal také pro zavdanou a tak se horák jindy opatrný zapomněl.

"Tak co, měl jsem dobře, že jsem tě vyvedl, vid, af si teď Nána štěká!" ztěžka brebentil.

Vojta neodpověděl.

"No, povídám, bude to?" a začechtal se řehtavě.

"Nesmíte se, švaře," Vojta prudce odpověděl.

"Podruhé tě nemusím vodit, vid, trefíš sám," a Smrčův checht rozléhal se nad mrtvov plání. Kaliba neodpověděl; supaje, dupal ve tma, jako by měl nohy dřevěné.

Suň se trouhl a tmavé lány počaly se bělati. —

V té chvíli Karla ležela v komoře na lážku až k leim ukryta a chvěla se znou. Široce otevřené, do tmy svítící oči jí pálily. —

III.

Tu neděli po čísařském posvezení odpoledne seděl starý Kaliba doma za stolem a četl. Byl těch věcí milovník.

Skrán měl opranou o proudu dlan, brejle širokých kostěných okrajů na špičce nosu, a nízké rty, jak na knize říkal, jenom se mu pohybovaly.

Vedku bylo slunečno, ale plno bláta a kalužím. Jasně paprsky vnikající okny do světnice tvořily na lavičce a na podlaze světlá místa, jehž do délky stále přibývala.

Do světnice vešla Nána Nedomelka a přinášela plnou dojačku.

"Tak přečti letě!" povídala, sotva do dveří vešla.

Otec pozdvihl hlavu, brejle posunul blíže očím a podíval se na deernu příkřivnul.

"Ale dalo se to do toho člověka tak najednou?"

Starý zahleděl se k zemi a neodpovídal.

"Pořád takový rozumný a najednou se spráští a zem-se jako beran," bublaly pokračovala, vedle mléko do hrnku.

"J skoro mi to taky nejdě do kotrbý," zvolna řekl otec.

"Tožk jsem mu domlouvala, a nie a nie platno, letí přeč. Ti ho dostali! A starý Smrč, o, já ho znám, je to podlý horák, zehytrajš, hrabavý, ten ho mánil. Což pak tam ti — ti ho chytli jako žhavi, ta stará i mladá, takových dohráka dobrého, a přijdou a sednou pěkně do tepla. Já nevím, já nevím, tatínku, že na to dopustíte."

"A fekní mi, holka, co mám dělat! Co pak vám to všem nenadálale dost, starosti, aby se Vojta přeč oženil? Už jsem se sám bál, že to s ním nepůjde a zatím se to povedlo docela lehounce," klidně, ale s lítostivým příděchem hovořil otec.

"Povedlo, Kriste Ježíši, ale jak povedlo! Holka s osmi stojkami přijde do takové chalupy! Takový cikáni, máma i deera, s vlastním tátou se nemohli srovnat, musil od nich z domu, a vy se, tatínku, nebojíte?"

"I ságo, ságo, holka, tak zle snad nebude; tatík je tuze mučil, motá se, kudy chodí."

"I nevěřte, nevěřte — co pak už nevíte, že ta stará je deera takového koňaře? Imu, peněz takový člověk nashání, ale jak se potom žije! Takovým lidem je všechno jedno, jsou zykli všemu. Já si jen myslím, kdyby to nebožka maminka viděla, jak by lamentovala. Ta by na to nedopustila! Takovou mladici nadělanou chce si přivést do domu — náš Vojta, ten náš Vojta, který na nás sotva promluvil, každé slovo vzděky váží a o kterém byla jedina řeč, že se ženských bojí."

A Nána se zlobivě rozesmála. Starý soupaje brejlemi po nose, příkývoval, ale mlčel.

"I to věřím! Ten horák horácká tady si je pěkně usadí a potom bude komandýrovat. Já vím, že mu nasypou kapsy, jestli se to povede. Co jen ten hoch myslí! Já bych mu byla poradila, tamhle Likalka je sie vdova, ale jaká vdova a má sama taky chalupu — hned by si ho vzala, ale hned! Ale toto, co říkáte ten horák, to plati!"

"Nadal se držet," mírně zahovořil otec, kazatelsky rozkládaje. — "a taky si myslím, že přeč má už sám kousek rozumu. Jak pak ho mám moci zřázet, když vidím, že chodí jako ve snách a kale nemluví. No, ještě s ním musíme porozprávět!" a dopověděl, postřelil brejle na špičku nosu, oprl hlavu a dal se zase do četni.

Nána kysele obrnula ret, pohodila hlavou a zvolna vysla. Starý potom seděl, do říkání všecek zablonbán.

Po návsi chodily skupiny hochů a děvčat; dováděli a smáli se. V hospodě u představených měla býti muzika, proto se jí chystali. Dospělí mužové, ženy, děti chvěta-

li do Mladova na požehnání. Mužové měli již teplé šosáky, ženské kalmuky a vlnáčky; děti byly v burmusech skoro širší než delší. —

Po třetí hodině dostal starý Kaliba novou návštěvu; byl to častý host, výminkář Kukulka. Staroch chodil už ztěžka, špičky noh stavěl jednu proti druhé a jak těžké nohy zdvihal, pořád poklusával. Byl malý, skrčený, lice měl plno velikých vrásek, ale zdravý červeně, očka zalitá a plavé vlasy rozházeny kolem čela.

Přiběhl jen tak v kazajce, šepičce v týle.

"Pánbůh dobrý odpoledne," — pozdravil směje se hlasitě a sedl na lavičce ke stolu. "No tak, tentočky, jak jsou časy, jak?"

"Po vůli boží — dávno jsme se neviděli," usmál se Kaliba.

Výminkář usadil se sáhl do kapsy, vyndal krajíce chleba, zavírák a ze druhé malou zelenou lahvičku, do které si k světlé kipoval za dva krejčery čertoviny pro psílu.

"Nechceš si zavdat?" ptal se.

"Nebudu," usmál se Kaliba.

"Nebude," zařehotil se Kukulka, "takový drobeček neubíhí, ale drží člověka."

Pustil se do jídla a každé sousto v bozbných dásních dlouho mufal. Očka mu vesele mrkala, a byl pln hybu.

"Tentočky, jaká je zas tohle krovka?" ptal se.

"Pořád ještě Poděbrad," odpověděl Kaliba, a postřev brejle k zemi, zadíval se na hosta.

"Ale, ale, pořád ještě?"

"Ságo, hochů rozumu jde člověku kolem."

"Aha, aha," smál se výminkář.

"Tovsi zas jednou počtu" říkával si domověl.

"A co Vojta?" náhle zeptal se Kukulka.

"Šel zas do Vidovic."

"Tak přeč se do toho pustil? — Imu, je to potřeba, co byste takhle dělali?"

"Ale ságo, mám s tím starosti," Nána pořád straší, tak nevím, nevím," starostlivě vypravoval Kaliba.

"Jo, tohlečko jsou těžké věci," podotkl výminkář a za uchom se poškraboval.

"Holka je proti němu mladá a mnoho nemá, ale na druhé straně jsem zas rád, že se Vojta chytil, byl s ním těžký poráz."

"Jak jsou s tím starým, viš?"

"I povídala o tom Nána, ale kdo pak ví, jak a co bylo; Smrč zas říká, že byl piják a otrávená."

"Co pak Smrč — ten to shání."

"Imu, je to přátelstva. Přes tu chvíli o tom přemejšli, máno toho hochka tolik rád a juž k vůli sobě měl bych to rád v pořádku, ale jaká rada. Léta má, rozum má — co mám dělat? Sám už na to rozumem nestačím."

Na zaspě ozvaly se tlápoty a mužská postava mihla se kolem okna.

"Někdo jde," povídal Kukulka. Přichozí stál chvíli v síni, otíral si boty a přešlapoval.

Kaliba šel pomalu ke dveřím a pootevřel.

Tu již dral se do světnice malý stařeček, oděný širokým modrým plyn o třech límecích. Smekl beraníci, a přilazuje si bílé vlasy brněním pozdravil: "Pochevlen bud!"

Kaliba příkývl.

Stařeček byl snědého, skoro měděného vrásčitého lice, bezzubý, nad přívěnyma, chumrnyma očima měl dlouhé, ještě černé řasy.

"Co nám nesete?" ptal se Kaliba.

Staroch usedaje na lavičce u kamenné poněkud se započel, mručel, "e af — jsem přeč Bouček z Vidovic."

Kaliba sedl ke stolu, sundal brejle a klidně, upjatě patřil na Boučka.

Ten si rovnal vlasy, přesedával, opravoval plášť a pobručoval.

"Kde máte syna?" ptal se náhle.

"Někam odešel," Kaliba odpověděl chladně.

"Někam odešel — do Vidovic letěl, za mou deernou chodí, v týdnu tam také byl," zlostně hučel Bouček.

Kaliba příkývl a mrazivě hleděl na Boučka.

SMÁLI JSTE SE DNES?

"Směj se, a svět se bude s tebou smátí atd." Byli to vždy jen obraví mužové a ženy, kteří se smáli a vítžili ve světě. Jedním z nápojů, který přispívá k radosti ze života, jest

Gund's Peerless Beer

"Pivo, které způsobí, že svět se bude s vámi smát." Zavedte nový systém a mějte je ve svém domově. Jest vařeno ve Gundova přírodního způsobu z živých šťáv našich nejobtížších poli ječmenných s nejlepšími kvašenými chmelem. Zkuste je! "Přijete nám, nebo telefonujte nám pro bezplatnou zkušinu!"

JOHN GUND BREWING CO.,
Omaha Branch, C. W. HEYDEN, Mgr.
1318-20-22-24 Leavenworth St.
Bell Phone Douglas 2344. Auto Phone A 2344.
LA CROSSE, WIS.

Výprodej lincolnských zásob likérů.

Nejnižší ceny dosud známé.

Vaše příležitost k nakoupení si zásob. Vyprodáváme zásoby jenných likérů, jež jsme koupili od Lincoln Liquor & Cigar Co. a od H. W. Matthews a Lincoln za zlomek jejich skutečné ceny. Výprodej asi za

poloviční cenu.

Tyto zásoby sestávají z jenných, pod vládním dozorem lahvovaných whiskey, vytečených starých vin atd.

Niže uvádíme pouze několik láci:

Guekenheimer žitná, \$1.00 láhev	69c	Výtečné kalifornské Port a Sherry \$2.00 gallon, za	\$1.10
Výtečná stará Wedding Belle Whiskey \$4.00 gallon, za	\$2.45	\$1.00 láhev jenné Apricot za	68c
\$1.50 láhev Belle of Milton Whiskey, za	87c	\$1.00 láhev Canadian Valley Malt Whiskey, za	68c
\$1.00 láhev Lincoln Club Whiskey za	59c	\$1.00 láhev Rock and Bye, za	48c
75c láhev Blackberry, za	38c	\$1.75 láhev importovaného francouzského koňaku, za	59c
\$1.25 láhev Golden Eagle Whiskey, za	78c	\$1.25 láhev Willow Brook Whiskey za	98c
\$1.25 láhev Wedding Belle Whiskey za	69c	\$1.00 láhev výborné Blackberry, za	79c
\$1.00 Cedar Brook Whiskey za	68c	75c láhev kalifornského šumpanského	38c
75c výborného Port Sherry vina, za	49c		
\$1.25 láhev Sunny Brook Whiskey	78c		
Old Gold Eagle, \$5.00 gallon žitná	\$2.95	50c láhev Port a Sherry, za	29c

Hiller Liquor Co.,

1309 Farnam St. Dovážíme nákoupě za \$1 a více. Objednávky poštně se vyzývají.

STORZ BREWING COMPANY

vaří a štáčí do lahvi TRIUMPH A BLUE RIBBON PIVO. Nejlepší na západě. OMAHA, NEB. 191f

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 110.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Připravujeme

druhé vydání nanejvýš zajímavé povídky J. M. Zachara,

"V MLHÁCH."

První vydání je již rozebráno.

Povídka je vzata z česko-amerického života a poutá čtenáře od začátku až do konce. Cena pouze 25c., jež lze poslati v poštovních známkách. Adresujte na:

Bohemian-American Publishing Co., 719 No. 26th St., SOUTH OMAHA, NEB.

Přiložte kolek na odpověď. Adresa: MARIE VOTÝPKA.